

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **COFIDIS, a.s.**, so sídlom Suché Mýto 1, 811 03 Bratislava, IČO: 36 816 337, zastúpený Advokátskou kanceláriou Antovszká, s.r.o., so sídlom Bárdošova 2/A, 831 01 Bratislava, IČO: 36 866 881, v mene ktorej koná konateľka spoločnosti advokátka JUDr. Alžbeta Fuchsová, proti žalovanému: **P. R.**, nar. X., bytom Č., zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman Blažek, s.r.o., so sídlom v Komárne, Pohraničná 4, v mene ktorej koná advokát a konateľ spoločnosti JUDr. Roman Blažek, **o zaplatenie 1.921,43 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 13 C/22/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 12.6.2013, sp. zn. 6 Co/177/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Vstup združenia na ochranu spotrebiteľa OBRANA, Park Angelinum 2, Košice, ako vedľajšieho účastníka na strane odporcu neprípúšťa.

Žalobca je povinný uhradiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 138,44 € na účet právneho zástupcu žalovaného JUDr. Romana Blažeka – advokáta, advokátska kancelária, Pohraničná 4, Komárno, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) rozsudkom zo dňa 12.6.2013 sp. zn. 6 Co/177/2012 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny rozsudok Okresného súdu Komárno zo dňa 13.6.2012 sp. zn. 13 C/22/2011, ktorým súd prvého stupňa zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu prisúdenú rozsudkom Okresného súdu Komárno č. k. 13 C/22/2011-35 z 3.5.2011 (ďalej len rozsudok prvého stupňa skôr

vydaný) v sume 719,34 € v pravidelných mesačných splátkach po 50,- €, splatných vždy do 20. dňa každého mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného zaplatenia s tým, že omeškanie jednej splátky má za následok zročnosť celého dlhu. Súd prvého stupňa zároveň návrh o zaplatenie sumy 1.202,09 € zamietol a žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal.

Súd prvého stupňa rozhodnutím, ktoré odvolací súd potvrdil, rozhodol už opätovne o návrhu žalobcu na vydanie platobného rozkazu pozostávajúceho z dlžnej čiastky 1.921,43 € a trov konania zaplateného súdneho poplatku v sume 115,- € a trov konania ako odmeny advokátovi za poskytovanie právnych služieb v sume 316,08 €. Rozsudok súdu prvého stupňa skôr vydaný bol uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 192/2011 zo dňa 30.3.2012 v napadnutej časti týkajúcej sa zročnosti istiny, zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania účastníkov zrušený z dôvodu nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ako aj pre nezrozumiteľnosť týchto dôvodov. Nepreskúmateľnosť podľa názoru odvolacieho súdu spočívala v tom, že súd prvého stupňa vôbec nezobral na zreteľ skutočnosť, že medzi účastníkmi konania išlo o tzv. revolvingový úver, ktorý je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah tak môže fungovať po neurčitú dobu, a teda nie je možné určiť počet splátok. Navyše, nepreskúmateľnosť rozhodnutia na základe odôvodnenia odvolacieho súdu spočívala aj v tom, že súd prvého stupňa na jednej strane uviedol, že žalobca nepreukázal doručenie odstúpenia od zmluvy žalovanému, a preto neprihliadal na odstúpenie, na druhej strane sa vôbec nevysporiadal s platnosťou zmluvy o revolvingovom úvere, keďže až po ustálení platnosti zmluvy je možné sa zaoberať odstúpením. Súd prvého stupňa teda neuviedol dostatok dôvodov v tom smere, z akých okolností, či skutkových zistení vyvodil právny záver, že v prevyšujúcej časti do sumy 1.659,70 € návrh žalobcu zamietol ako nedôvodný.

Viazaný závermi odvolacieho súdu, súd prvého stupňa po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že účastníkmi konania platne uzavretá zmluva o revolvingovom úvere (50.000,- Sk) je právne neúčinná, nespôsobuje žiadny vznik práv a povinností, na písomné odstúpenie žalobcu od zmluvy podľa ust. § 48 Obč. zák. neprihliadal, nakoľko žalobca neuviedol dôkaz na preukázanie, že toto odstúpenie sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, teda, že žalovanému uvedené odstúpenie od zmluvy zaslal, resp. doručil. Podľa názoru súdu prvého stupňa žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázania pravdivosti jeho

tvrdenia o existencii peňažného záväzku žalovaného z účinného zmluvného vzťahu a zistil, že žalobca žalovanému poskytol titulom úverového limitu sumu 1.659,70 €, v dôsledku čoho žalovaný získal týmto plnením majetkový prospech v uvedenej sume bez právneho dôvodu, teda bezdôvodne sa obohatil podľa ust. § 451 ods. 2 Obč. zák. Žalovanému tak vznikla povinnosť predmet bezdôvodného obohatenia vydať tomu, na úkor koho ho získal. Ďalej súd prvého stupňa zistil, že žalovaný žalobcovi uhradil sumu 940,36 €, a tak týmito platbami žalobcovi vrátil časť získaného majetkového prospechu, a preto rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 719,34 € ($1.659,70 - 940,36 = 719,34$ €), ktorú súd žalobcovi právoplatne už prisúdil v rozsudku súdu prvého stupňa skôr vydaného, keď v tejto časti súd považoval návrh žalobcu za dôvodný. S poukazom na uvedené súd návrh žalobcu v časti prevyšujúcej sumu 719,34 € zamietol ako nedôvodný.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie žalobcu na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 214 ods. 1 O.s.p.) v neprítomnosti riadne predvolaných a ospravedlnených účastníkov konania a ich právnych zástupcov a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej zamietajúcej časti nie je dôvodné a v tejto časti je potrebné rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p.

Odvolací súd v napadnutom rozsudku súhlasil s posúdením súdu prvého stupňa o danom právnom vzťahu ako občianskoprávnom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii a tiež príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Zároveň sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá platne. To podľa názoru odvolacieho súdu znamená, že od platnej zmluvy, ktorú žalobca naformuloval ako štandardnú typovú zmluvu o revolvingovom úvere, mohol platne odstúpiť. Na rozdiel od stanoviska súdu prvého stupňa, že neprihliadal na odstúpenie od zmluvy z dôvodu, že žalobca nepreukázal doručenie písomného odstúpenia od zmluvy žalovanému, odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že v predmetnej veci možno jednoznačne vyvodiť záver, že odstúpenie od zmluvy sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, a teda došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, a tak naň musel prihliadať. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého

stupňa o získaní majetkového prospechu bez právneho dôvodu na strane žalovaného, ktorý sa bezdôvodne obohatil a konštatoval správnosť zamietnutia žaloby žalobcu v časti prevyšujúcej sumu 719,34 € súdom prvého stupňa ako nedôvodnú. Odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal z dôvodu, že mu žiadne trovy nevznikli a ani ich náhradu nepožadoval.

Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu napadol v celom rozsahu žalobca dovolaním, v ktorom navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania žalobca odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Dovolateľ namietal, že súdy oboch stupňov vec nesprávne právne posúdili, čím porušili jeho ústavou garantované právo na súdnu ochranu. Oba súdy založili svoje rozhodnutia o zamietnutí žaloby na posúdení zmluvy o úvere uzatvorenej medzi účastníkmi ako zmluvy spotrebiteľskej. Súdy oboch stupňov urobili tiež nesprávny právny záver, keď poskytnutý úver vyhodnotili ako bezúročný a bez poplatkov. Podľa názoru dovolateľa Zmluva o úvere je absolútnym obchodným záväzkovým vzťahom spravujúci sa ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu subjektov záväzkového vzťahu (bez ohľadu na skutočnosť, či ide o podnikateľa alebo inú osobu). Dovolateľ namieta, že žalovaný bol dostatočne upozornený na nevyhnutnosť preštudovania si tak zmluvy o úvere, ako aj jej neoddeliteľných súčastí, a preto bol oboznámený s povinnosťou platiť úroky za poskytnutie úveru. Dovolateľ má za to, že zmluva o úvere bola uzatvorená v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch, a preto je žalovaný povinný zaplatiť celkové náklady spojené s poskytnutým úverom a teda aj úroky. Dovolateľ v dovolaní zároveň uviedol, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je zmätočné, nakoľko odvolací súd sa v odôvodnení nevysporiadal s právnymi tvrdeniami uvedenými v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré zároveň namietal dovolateľ aj v odvolaní. Podľa tvrdenia dovolateľa, odvolací súd nenadviazal na tvrdenia uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa ani neuviedol, že sa s nimi stotožňuje, ale vec právne zdôvodnil iným spôsobom, čo dovolateľ považuje za zmätočné.

Žalovaný navrhol dovolanie zamietnuť, pretože vytýkané skutočnosti nie sú dovolací dôvod a žiadal náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalobcu smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v jeho zamietajúcej časti.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Dovoláním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), ani rozsudok vydaný vo veci, v ktorej by už dovolací súd vyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Napadnutý rozsudok nie je ani rozsudkom uvedeným v § 238 ods. 3 O.s.p.

Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom

niektorou zo závažných procesných väd vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia, ktoré zistenie by viedlo k záveru, že dovolanie je prípustné bez ohľadu na procesnú formu rozhodnutia odvolacieho súdu a spôsob jeho rozhodnutia, neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Vady konania podľa ustanovenia § 237 písm. a/ až písm. e/ a písm. g/ O.s.p. žalobca nenamietal a ich existenciu po preskúmaní spisu nezistil ani dovolací súd.

Vychádzajúc z obsahu dovolania a v ňom vytýkaných nedostatkov, dovolací súd sa osobitne zameril na skúmanie otázky, či postupom alebo rozhodnutím odvolacieho súdu bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. O vadu konania, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Z hľadiska posúdenia existencie procesnej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p. ako dôvodom zakladajúceho prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je pritom významný subjektívny názor dovolateľa, že v konaní k takejto procesnej vade došlo, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne takouto vadou postihnuté.

Dovolateľ namieta, že konanie je postihnuté zmätočnosťou z dôvodu nevysporiadania sa odvolacieho súdu vo svojom rozhodnutí s právnymi tvrdeniami súdu prvého stupňa, ktoré dovolateľ namietal už vo svojom odvolaní. Súd prvého stupňa uviedol, že zmluva o úvere bola platne uzavretá, avšak vzhľadom na nesplnenie odkladacej podmienky je právne neúčinná. Ďalej uviedol, že na odstúpenie od zmluvy neprihliadal, pretože nemal dôkaz o tom, že sa toto odstúpenie dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, a navyše odstúpenie od neúčinnnej zmluvy je taktiež právne neúčinné. Podľa tvrdení dovolateľa odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia len uviedol, že sa stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným bola uzavretá platne a nenadviazal tak na tvrdenia uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, a teda ani neuviedol, že sa s nimi nestotožňuje, ale vec právne zdôvodnil iným spôsobom, čo dovolateľ považuje za zmätočné. Po preskúmaní spisu dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd nadviazal na záver súdu prvého stupňa a zároveň zaujal odlišné stanovisko, a konštatoval, že možno jednoznačne vyvodit' záver, že odstúpenie od zmluvy sa dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, a teda došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy a odvolací súd naň musel prihliadnuť.

Dovolací súd ďalej uvádza, že v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru

Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) – porovnaj napr. rozsudok vo veci Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

V preskúmvanej veci, podľa názoru dovolacieho súdu, odôvodnenie potvrdzujúceho rozsudku odvolacieho súdu spĺňa požiadavky kladené na riadne odôvodnenie rozsudku v citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p.

Žalobca svoje dovolanie odôvodnil aj tým, že v konaní došlo k inej vade konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V dovolaní však neuviedol, čo konkrétne považuje za inú vadu konania a nie je to zrejmé ani z celého obsahu tohto dovolania. Žalobca v dovolaní namieta, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, uvedené však predstavuje iný dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Žalobca v dovolaní ďalej namieta, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu (i rozsudok súdu prvého stupňa) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobcu boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), žalobcom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd zároveň preskúmal návrh Združenia na ochranu spotrebiteľa OBRANA, ktoré týmto podaním navrhlo vstup do konania ako vedľajšieho účastníka na strane žalovaného a zistil, že v prípade vyhovenia tohto návrhu by sa neúmerne predĺžilo konanie a zvýšili by sa trovy konania a keďže predmetné dovolanie bolo odmietnuté ako celok Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací nevyhovел danému návrhu a vstup vedľajšieho účastníka do konania nepripustil.

V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v sume 138,44 € tak ako ich vyčíslil, t. j. náhradu za dva úkony právnej služby prevzatie a prípravu zastupovania a vyjadrenia k dovolaniu, pričom jeden úkon právnej služby priznal v sume 61,41 € a 2 x náhradu režijného paušálu po 7, 81 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2015

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová